

נושא העבודה : עדותה של שינדי מילר,
הרפלקציות האישיות של חברי הקבוצה והרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון : היומן של שינדי

קבוצה מספר : 3

שמות חברי הקבוצה :

ג'סטין מצ', טל שטרית, איה שחר, דפנה רימון.

כיתה י4

2023

ORT
מקדא' אשקלון
המרכז של ארצות הברית, אישית וצרכי

החברה הלאומית
בישראל

מרכז הלימודים
המרכז הלאומי

זכרון
מתחדש

תסריט: איה שחר
צילום: פסנה רימון
עריכה: אל שטרית
בימוי: ג'סטין מצ'
שחקנים: רומי אצרי, סופה בובליל, אסיין כחלון, איתי שלום,
חלאי סאל, נהופאי סאל
הסרטון מבוסס על עדותה של : שינדי מילר

היומן של שינדי

עדותה של : שינדי מילר

שינדי מילר היא ניצולת שואה, היא חוותה בעצמה את הגירוש למחנה ההשמדה אושוויץ-בירקנאו. בתקופת השואה כתבה יומן. היומן מתאר מזווית המבט שלה כנערה החיה את החיים תחת הכיבוש הנאצי, ההידרדרות הקיצונית במצבם של יהודי העיר, ושילוחם למחנות ההשמדה.

בשנת 2012 פורסם יומנה בשם "יומנה של שינדי".

שינדי ארנוולד נולדה בגלנטה בשנת 1929 למשפחה יהודית חרדית. הוריה היו יהודה אריה לייב וצורטל ארנוולד. לשינדי היו שישה אחים וחמש אחיות והיא נולדה העשירית במשפחה. שלוש מאחיותה נפטרו ממגפה עוד לפני שנולדה. במרץ 1944 השתלטה הגרמניה על הונגריה ושואת יהודי הונגריה הואצה. הם גורשו על ידי המשטר הנאצי ממקום למקום וכך הם שהו בחמישה מקומות בזמן קצר: בחווה, בגטו שהגרמנים הקימו בסביבת בית הכנסת הגדול. חווה נוספת, בית חרושת ללבנים. מבית חרושת ללבנים שלחו את יהודי העיר ברכבות המוות למחנה ההשמדה אושוויץ, הנסיעה ארכה ארבעה ימים, כל משפחתה נרצחה שם, מלבד שינדי, אחותה ייטי, ואחיה חזקל (חזקי) שנלקח לעבוד במחנות בעבודות חשמל.

שינדי כתבה את יומנה בהונגרית והתחילה לכותבו ב-19 במרץ 1944 היום הראשון לכיבוש הונגריה על ידי הגרמנים, כשהייתה נערה בת 15, והפסיקה לכותבו כשעלתה לרכבת שהובילה אותה לאושוויץ. היומן מתאר את תיאור ילדותה וקורות בני משפחתה וקרוביה, חיי הקהילה עם הגירוש, תיאור הכיבוש ההונגרי ב-1938, והכיבוש הגרמני ב-1944 ואת טלטוליה עם שאר היהודים בתחנות השונות אותן עברו ממקום למקום עד הגעתם לאושוויץ.

היא כתבה אותו על גבי דפי נייר ששמרה עליהם באדיקות בכל מסע הגירוש שעברה, אך במהלך טלטוליה דפי היומן הושחתו. בדצמבר 1944 כשעבדה במחנה העבודה פטרסוולדו בשלזיה, העתיקה את היומן במאמץ רב על גבי 54 כרטיסיות של המפעל ליצור נשק שבו עבדה. במהלך העתקת היומן היא הוסיפה וכתבה את קורותיה וקורות אחיותיה וחברותיהן מהרגע שעלו לרכבת ועד שהוסרו מהן שערותיהן ובגדיהן. בינואר 1945 היא סיימה להעתיק את דפי היומן לכרטיסיות והסתירה אותם מתחת לקש שהייתה שוכבת עליו בדרגשים שבמחנה.

שיינדי כתבה ביומן בצורה אינטנסיבית מאוד, ועל כן הוא תיעוד עשיר לחייה (גם אלה שקדמו לזמן כתיבת היומן) ולאירועים הנוראיים שחוותה, מזווית מבט של נערה צעירה. הטקסט לאורך היומן כולו מתהווה בצילה של השואה. כבר בתחילת היומן ניכרת השפעת מלחמת העולם השנייה.

בשנת 1949 שיינדי עלתה לישראל יחד עם יטי וחזקי. היא נישאה לאמיל ולהם שלושה ילדים. בנם יצחק אהרון התגייס לצה"ל ובפברואר 1973 נפל בעת מילוי תפקידו.

רפלקציה קבוצתית :

ג'סטין - במהלך הפרויקט למדתי כמה דברים חדשים על עצמי :

למדתי שלא ידעתי הרבה על השואה ודרך הפרויקט למדתי כל כך הרבה ועד כמה מחרידים היו הדברים שעשו שם ליהודים.

הפרויקט עזר לי להבין כמה החיים שלנו כיום לא מובנים מאליו בכלל וכמה הדברים שבשבילנו הכי פשוטים וקטנים שאנחנו לא שמים לב אליהם אפילו היו בגדר חלום אצל ילדים ואנשים בשואה.

טל - אני הייתי העורך של הסרטון, ולכן רציתי שיצא סרטון כמה שיותר מרגש ויפה. הקבוצה שלי הייתה רצינית ודאגה לצילומים איכותיים, והשחקנים היו מעולים ומקצועיים מאוד. בזכות עבודת הצוות שלנו, הסרטון יצא ממש מוצלח ואני מאוד מרוצה מהתוצאה.

הקשיים שליוו אותי היו העדכונים בעריכה, לדוגמה, בעיות בסאונד שנאלצתי למצוא להם פתרונות יצירתיים, ושילוב בין הקטעים כך שתהיה המשכיות וזרימה בסרטון. בסופו של דבר למדתי המון על עבודת העריכה ונהייתי מהעשייה.

אני מאמין שהפרויקט הזה חשוב ביותר כיוון שהוא חושף את הנוער לסיפורי הניצולים. הנוער כיום כמעט לא מכיר תכנים על השואה, והתכנית הזאת חושפת אותם לסרטונים קצרים ברשתות החברתיות שנעשו על ידי בני נוער. לכן הם מעוררים עניין ובטוח יגרמו לצעירים לחקור יותר על השואה ועל סיפורי הניצולים.

איה - במהלך הפרויקט ובעיקר בכתיבת התסריט למדתי על עצמי שיש לי חשיבה מאוד יצירתית. בתחילת הכתיבה לא ידעתי מאיפה להתחיל ולאט לאט היו לי רעיונות לדוגמה, שהקונספט של הסרטון יהיה יומן שבו רואים של שינדי כמבוגרת קוראת את היומנה.

אחת המסקנות שהסקתי מהפרויקט היא ללמוד לשתף פעולה עם חברי הצוות ולדעת לקבל דעות שונות משלי.

דפנה - ביום הצילומים עצמו היה שיתוף פעולה מעולה העברנו את הצילומים בכיף ובהנאה רבה השחקנים היו מעולים , הסצנות עברו בצורה חלקה וגם אנחנו כצוות הצלחנו להעביר כמו שצריך וכל אחד עשה את התפקיד שהוא היה צריך לעשות בצורה מדויקת והרגשתי שיצא לנו סרטון יוצא מן הכלל .

אחרי שסיימנו לערוך את הסרטון הבנתי כמה הפרויקט הזה משמעותי עבורי ועבור כולם וכמה חשוב להפיץ אותו לבני הנוער שיחשפו גם הם למה שקרה לניצולי השואה , עוד מעט הדור הישן כבר לא יהיה פה וכדי שכן נזכור את הדברים החשובים אנחנו צריכים להפיץ את כל הסיפורים ושהדור שלנו גם יפיץ את זה לשאר האנשים ושכולם יבינו מה הם עברו .

רפלקציה:

שם התלמיד: ג'סטין מצ

במהלך הפרויקט למדתי כמה דברים חדשים על עצמי:
למדתי שלא ידעתי הרבה על השואה ודרך הפרויקט למדתי כל כך הרבה ועד כמה
מחרידים היו הדברים שעשו שם ליהודים.

הפרויקט עזר לי להבין כמה החיים שלנו כיום לא מובנים מאליו בכלל וכמה
הדברים שבשבילנו הכי פשוטים וקטנים שאנחנו לא שמים לב אליהם אפילו היו
בגדר חלום אצל ילדים ואנשים בשואה.

חשיבותו של פרויקט "זיכרון מתחדש" עצומה משום שהוא עוסק בתיעוד עדויות
ניצולי השואה במיוחד שהזמן כיום שעם השנים נשארים בחיים פחות שורדי שואה
וכמה חשוב שהדורות הבאים ידעו ויכירו את הסיפורים והזוועות שעברו על העם
שלנו. על מנת שידעו ויזכרו את ההיסטוריה של העם שלנו.

למדתי עלינו כקבוצה שזה הרבה יותר כיף וקל כקבוצה אם עובדים ביחד וכולם
כאחד אז לומדים הרבה יותר. הרווחתי המון חוויות טובות מהפרויקט, מהרגע
שבחרנו את העדות וכתבנו את התסריט, התייעצנו מה כן לעשות ומה לא.

במהלך הפרויקט למדנו איך לצלם ולערוך. החוויה הכי טובה שלי מהפרויקט היא
יום הצילומים. כמובן שעם כל הכיף והלמידה והחוויות מהפרויקט היו גם לא מעט
קשיים: בכתיבת תסריט מה לכתוב ומה לא, זו היתה החלטה לא פשוטה. מציאת
שחקנים, אתרי צילום מתאימים ומציאת תלבושות מתאימות לרוח התקופה.
הקושי הכי גדול שלנו היה מגבלת הזמן הקצוב שהיה לנו לכל דבר.
הציפיות שהיו לנו לפני ביצוע הסרטון בתחילת הפרויקט תואמות את התוצר הסופי
של הסרטון.

הגורמים שהשפיעו על מידת ההתאמה בין הציפיות והתכניות לביצוען הם אנשי
הצוות והמורים שכיוונו אותנו ותמיד עזרו, התאמצו ועשו כל מה שביכולתם כדי
שהתוצר הסופי יהיה כמה שיותר טוב ולשביעות רצוננו.
זאת פעם ראשונה שאנחנו עושים פרויקט מהסוג זה, ואני גאה בתוצר הסופי של
הסרטון.

רפלקציה:

שם התלמיד: טל שטרית

הפרויקט "זיכרון מתחדש" גרם לי לצאת מאזור הנוחות, ולקחתי אותו ברצינות רבה. בשלב ראשון היינו צריכים לבחור עדות של ניצול או ניצולת שואה מתוך כמות גדולה של עדויות, ובחרנו בעדותה של שיינדי מילר כיוון שהיא הייתה לא רק מרגשת אלא גם עם סוף טוב. רצינו להראות כמה התקווה חשובה גם כשנמצאים במצב גרוע ביותר ובלתי נתפס.

שיינדי התחילה לכתוב יומן כשהייתה נערה בתחילת המלחמה, ולמרות שבמהלך המלחמה הוא נהרס, היא לא ויתרה, העתיקה את כולו מחדש ואפילו הוסיפה מידע. ביומנה היא סיפרה על הקשיים ועל החוויות הנוראיות שעברה, ובסרטון שעשינו עליה החלטנו לכלול את כתיבתה ביומן ואת האמונה שלה שבסוף הכול יסתדר.

אני הייתי העורך של הסרטון, ולכן רציתי שיצא סרטון כמה שיותר מרגש ויפה. הקבוצה שלי הייתה רצינית ודאגה לצילומים איכותיים, והשחקנים היו מעולים ומקצועיים מאוד. בזכות עבודת הצוות שלנו, הסרטון יצא ממש מוצלח ואני מאוד מרוצה מהתוצאה.

במהלך העבודה למדתי על עצמי שאני יודע לעמוד בלוח זמנים למרות שכל פעם היו דברים שהיה צריך לתקן ולשנות.

הקשיים שליוו אותי היו העדכונים בעריכה, לדוגמה, בעיות בסאונד שנאלצתי למצוא להם פתרונות יצירתיים, ושילוב בין הקטעים כך שתהיה המשכיות וזרימה בסרטון. בסופו של דבר למדתי המון על עבודת העריכה ונהניתי מהעשייה.

אני מאמין שהפרויקט הזה חשוב ביותר כיוון שהוא חושף את הנוער לסיפורי הניצולים. הנוער כיום כמעט לא מכיר תכנים על השואה, והתכנית הזאת חושפת אותם לסרטונים קצרים ברשתות החברתיות שנעשו על ידי בני נוער. לכן הם מעוררים עניין ובטוח יגרמו לצעירים לחקור יותר על השואה ועל סיפורי הניצולים.

אלונה, הצוות החינוכי ויוצרי הפרויקט דאגו לנו לכל אורך התוכנית על מנת ליצור את הסרטון ואני מודה להם מאוד על כך.

רפלקציה:

שם התלמידה: איה שחר

במהלך הפרויקט ובעיקר בכתיבת התסריט למדתי על עצמי שיש לי חשיבה מאוד יצירתית. בתחילת הכתיבה לא ידעתי מאיפה להתחיל ולאט לאט היו לי רעיונות לדוגמה, שהקונספט של הסרטון יהיה יומן שבו רואים של שינדי כמבוגרת קוראת את היומנה.

כקבוצה למדנו לשתף פעולה, יחד ערכנו, כתבנו תסריט והתוצאה היתה צילום איכותי של הסרטון.

אחד הקשיים שנתקלו בצילומים היה לצלם את הקטע בו שינדי הולכת לסופר ומבצעת סדר יום רגיל שחופף את עדותה ביומן לצערי לא הצלחנו להתגבר כיוון שחלק מהזמן מדובר על שינדי הצעירה וחלק מהזמן על שינדי המבוגרת.

הגורם שהשפיע על הביצוע היה יכולת המשחק של השחקנים והמקום בו צילמנו ובעיקר ברצון שלנו להצליח.

אחת המסקנות שהסקתי מהפרויקט היא ללמוד לשתף פעולה עם חברי הצוות ולדעת לקבל דעות שונות משלי.

הפרויקט עולה לאינסטגרם שזו פלטפורמה שרוב הנערים והנערות היום משתמשים בה, ונותן להם להיחשף, ללמוד ולחקור על ניצולי שואה ועל עדויותיהם בדרך קצרה.

רפלקציה:

שם התלמידה: דפנה רימון

בתחילת הפרויקט שהיינו צריכים לבחור את העדות זה היה מאוד קשה לבחור בין עשרות אנשים שחבו את הטראומה הזאת .

בחרנו את שינדי כי הרגשנו והרגשתי בעצמי שיש לה סיפור מיוחד וגם מאוד מעניין עבור הקהל שאנחנו מראים לו את הסרטון .

אחרי שבחרנו התחלנו לתכנן את התסריט ואת הפרטים הקטנים ברגעים האלה הרגשנו יותר את הקושי בפרויקט גם בנוסף היה לנו תקופה עמוסה בלימודים והיינו צריכים לשלב בין השניים , אבל עדיין הצלחנו לשתף פעולה כל אחד עשה חלק קטן ובסוף יצרנו תסריט מעולה.

ביום הצילומים עצמו היה שיתוף פעולה מעולה העברנו את הצילומים בכיף ובהנאה רבה השחקנים היו מעולים , הסצנות עברו בצורה חלקה וגם אנחנו כצוות הצלחנו להעביר כמו שצריך וכל אחד עשה את התפקיד שהוא היה צריך לעשות בצורה מדויקת והרגשתי שיצא לנו סרטון יוצא מן הכלל .

אחרי שסיימנו לערוך את הסרטון הבנתי כמה הפרויקט הזה משמעותי עבורי ועבור כולם וכמה חשוב להפיץ אותו לבני הנוער שיחשפו גם הם למה שקרה לניצולי השואה , עוד מעט הדור הישן כבר לא יהיה פה וכדי שכן נזכור את הדברים החשובים אנחנו צריכים להפיץ את כל הסיפורים ושהדור שלנו גם יפיץ את זה לשאר האנשים ושכולם יבינו מה הם עברו .

הדרך של הסרטון שלנו שהוא סרטון יחסית קצר זו הדרך הכי טובה וחכמה כדי שבני הנוער ישבו ויצפו בסרטון.

מה שלקחתי מהפרויקט הזה שאפשר להתגמש על דברים שבהתחלה לא נראים לי טוב בעין או אפילו לא מתאימים לי בכלל ותמיד לראות את הצד החיובי שבדבר .